

δέω, τὸν Ισιαζεῖνά σου κ' ἡ βάρκα. Καὶ τὰ κατάρτια; Καλέ, ἀφτὰ εἰταν διατάξιμα τὰ κλαριά τῆς πορτοκαλιάς, ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ κοίταζε τὸ φυσικόν, κοντέβηνε νὰ ξεραθοῦνε τάκοφτες, ἀφίνες τέλλα πίσω εἰχεις καὶ κατάρτια, μὲ τὸ χρειαζούμενο κιόλας τὸ σκηνικό καὶ πειθῆς ἐννοεῖται κ' εἶναι τὸ ξύλο τοῦ δέντρου πιὸ φιλὸς τὸ μέρος τῆς κορρής τι γύρεβες καλήτερη πλώρη; Σοῦ τὰ σούβλεζε τὰ κύματα, μιὰ χαρά, καὶ περνοῦσε. «Δρκιά! Μὴ τὸ παννί; Ορίστε τώρα! Σὰ γὰ μὴν εἴχε παννί στὴ Σάντα Κλάρα! Ιδιαὶ ἡ φλούδα τῆς πορτοκαλιάς, γιὰ νὰ μὴν πούμε τάλλα δέντρα, φτάνει νέφρισκες τὸν τρόπο νὰ μάς τὴν φιλανής, καὶ γινότανε πάννη περίφραστο. Κι ἂ δὲν ἔφτανε ἡ φλούδα, μῆπως δὲν εἴτανε οἱ μεγάλες οἱ φτέρες τοῦ Νησιοῦ, ἢ ἀκόμη πιὸ ταυραζούμενα τὰ φύλλα τῆς πάγκουας, τὰ πελώρια τὰ φύλλα ποῦ νὰ τὰ στήσῃς καταγής, τὰ κάνεις τέντα, ὅπως ἀκολούθησε μιὰ φορά, γιὰ δέκα νομάτους; Μήτε σκοινὶ δεν ἔλειπε, ἀφοῦ μάζωνες μπόλικα σκοινεῖς στὶς κορφούλες, σινάμεσα στὰ δέντρα, περιπλοκαδες ὄσες ἥθελες, γερίς σὰν τὰ σκοινεῖς καὶ πορωτάνω. Καὶ τὶ καράβι, ἀδερφέ; Καράβι ποὺ φουρτούνα δὲ φοβάται. Δέντρο νὰ βουλιάζῃ δὲν μπορεῖ. Νὰ σπάνανε καὶ τὰ κατάρτια του, πάντα εἴχε τὴν ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ πόσοι γλυτώσανε μ' ἔνα ξύλο! Ἀφτὸ μάλιστα, χρόνια στὴ θάλασσα υψηλούσκε, δὲν τοῦ ἔμελε· ἡ ποριοκαλίδε τῆς Σάντα Κλάρας στὸ νερὸ δὲ σαπίζει, καὶ σήμερις ἀκόμη, σὲ κείνους στοὺς τόπους, ἀπὸ τὶς πορτοκαλιάς φτειχίουνε τὰ καράβια τὰ καλήτερα.

Ο Γιάννης ἀμέσως ρίχτηκε στὴ δυσλειά. Πρῶτα καθήηται ἀγάλια ἀγάλια στὸν κορμὸ κατὼ τῆς πορτοκαλιάς, ποῦ εἴτανε λιγάκι γερμένος, δχι δμως ἀρεετάδε σαλεψε τὸ δέντρο· τότες, ἀκόμη πιὸ ἀγάλια ὁ Γιάννης ἀνέβηκε, κι ὅσο ἀνέβαινε, βαστιούντανε στὰ παραπλήσια κλαριά τῷ διὰ δέντρων, πού ἀνάμεσά τους εἴτανε σὸν ἀκονυμπισμένη· ἡ πορτοκαλιά, κι' ἔτοι, σπρώχυνοτας λίγο λίγο, πότε ἀνεβάινοντας, πότε κατεβαίνοντας καὶ πατώντας πιὸ γερά, χωρὶς νέφρηση μὲ τὸ χέρι του ἡ τὰ κλαριά ἡ πιὸ υστερα καὶ τεὺς διὸ κορμούς, τὴν ἔφερε κατὼ καὶ τὴν ἕσπλαση σὰν παιδάκι. Πολὺ τοὐ βοήθησε ποῦ ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὴ μεγάλη, τὸ δέντρο εἴχε καταντήσει ἐφολολύγιστο. Ἀφτὸ εἴτανε λαμπρό πράμα καὶ γιὰ δσα εἴχε νὰ κάμη, δηλαδὴ νὰ τὴ σκάψῃ, νὰ τὴν πελεκήσῃ, γιὰ νὰ γένη τὸ καράβι. «Εξη μπήνες, μπορεῖ καὶ περισσότερο, χρειάστηκε ὡς που νὰ τὸ κατακέρη. Ἀπὸ τὰ σιδερικὰ ποῦ τοῦ δώκανε οἱ συντρόφοι, δὲ χρησιμοποίησε παρὰ τὸ πριόνι, μόλις τὸ σφυρί. Μὲ τὴν πέτρα τοῦ Νησιοῦ κατωρθώσε τὰ πιὸ πολλά, εἴτε γιὰ νὰ στρώσῃ τὴ φλούδα, εἴτε καὶ γιὰ νὰ σκα-

λέψῃ τὸ ξύλο μὲ κατὶ μακριές καὶ μυτερὲς πετρούλες. Ο Γιάννης εἴτανε ἀπὸ τὴ χαρά του σὰν τρελλός, σὲ μεθημένος δλα μέλι, ως κ' ἡ πέτρα, ως καὶ τὸ κάφηκαλο μιανής ἀχελώνας ποῦ τὴν ἐπισε ἑπτίηδες, γιὰ νὰ κάψῃ κατὶ σκυνάκια μὲ τὸ καπνούριο ἀφτὸ μαχαίρι, ποῦ τὸ δικό του πιὰ εἴχε τσακιστῇ καὶ παρατσακιστῇ δλα τοῦ ἔργουνταν ἔφκολα, καὶ πάντας κάψῃ ἔβρισκε, κάψῃ στοχαζότανε, νὰ βολέψῃ τὰ καθέκαστα, καὶ διασκέδαζε καὶ γλειτοῦσε μὲ δλα.

Ἐπταψε τὸ γλέντι, δταν ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ κατεβάσῃ, ἀπὸ τὸ βόθρο ἐκεὶ κάτω ποῦ δούλεψε, τὸ φτειασμένο τὸ καράβι του στὸ λιμάνι. Ἀφτὸ δὲν τὸ συλλογίστηκε ἀφτὸ εἴταν ίσως τὸ δυσκολώτερο. Χρειάστηκε ἀλλος μήνας. Λίγο λίγο κάψῃ μέρα. Βοήθησε κάπως καὶ τὸ χρότο τάπταλο ποῦ σὰ καλί, στόλιζε τὸ λαγκαδί κατὼ βοήθησε κι ὁ ἄρμος. Τραβοῦσε, τραβοῦσε δι Γιάννης τὸ δεντροκάραβό του. «Οταν εἴδε τὸ νερό, ἔπειτα ἐταν τὸ γλυκό τὸ κύμα, μὲ τὴ γιομοθαλασσιά, ἦρθε καὶ μοναχό του λέπη πήρε τὸ καράβι στὰ νερά του, ἀνάσσανε πιὰ δὲ καημένος, υστερις ἀπὸ τόσα βάσανα. «Ωρα σας; καλή κι ἡς ἔχη γειά η Σάντα Κλάρα!

Τὶ ἔρτυχισμένος; ἀθρωπός ποῦ ταξιδέψει, σὲ θάλασσα δόλιασμπορη, σὲ δόλιασμπορη ούρανο, μὲ τὴν ἐλπίδα, μὲ τὸ θάρρος, ἀπὸ τὸν ἔναν παράδεισο στὸν ἄλλο, μέσα σὲ μιαρδάτη πορτοκαλιά!

Ο φίλος δλα τὰ πρόβλεψε, ως καὶ τὴ φουρτούνας ὡς τόσο τὸ μόνο ποῦ δὲ συλλογίστηκε εἴταν ίσως κείνο ποῦ ἔπρεπε νὰ πρωτοσυλλογίστῃ, ἢ μπουνάτσα! Ἀνέμι δὲ φύσας. Περπατοῦσε δι καπτετάνιος μας στὸ καταστρωμα, ἀνέβαζε κατέβαζε τὰ παννάκια του· τίποτε! Γιὰ νὰ ξέρουμε, τὸ καπτετρωμα εἴτανε ἰδιαὶ ἡ πορτοκαλιά, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν κορφή της ως τὸ μέρος τοῦ κορμοῦ ποῦ εἴχε σκάψει τὴν καθαφτὸ βάρκα. Στὸ καταστρωμα λοιπόν, ὄμπρος, στέκουνταν καὶ τὰ κατάρτια ἡ τὰ στημένος τὰ κλαριά. Καλὸ τουλάχιστο ποῦ δὲν τοὺς ἔλειπε τὸ ὑψός· ἔτσι τὰ καρδεῖνε λιγάκι δὲν μέρος ἀπὸ πάνω, γιατὶ καθὼς ειδαμε, συχνυσυγηθίζει στὰ μέρη ἐκείνα διάγρας ἀψυλὸ νὰ περιφέρεται, σὲ νὰ μὴν ἀγγίζε κάνε τὴ θάλασσα. «Οταν ξεκίνησε δι Γιάννης ἀπὸ τὴ Σάντα Κλάρα, τοῦ φουτκωσε τὶς φτέρες του τὸ ἀνέμι τοῦ βουνοῦ. Μὰ φτέρες εἴτανε, δχι φτερό. «Οτι ποὺ πήγε ἀλεργα, ἔπειτα καὶ τάνεμι. Τί νὰ κάμη; Κόντεβε νὰ τὸν πιάσῃ τώρα καὶ λαχτάρα γιὰ φουρτούνα. Είχε κουπιά. Τραβοῦσε καὶ τραβοῦσε. Νὰ τραβεῖ δμως δλη μέρα; Σὰν κουραζότανε, τοῦρδηνε στὴν ψκρική. Γέμι του εἴτανε οἱ καραβίδες, γιατὶ δρπαζε ἀπὸ τὸ Νησί δσες μπόρεσε νέχηρ νὰ τρώῃ. Ισως ἐπισε καὶ φέρια· δὲν τὸν ἔκοφτε. Φαγὶ περίσσοι, μάζωνένο

στὸ κελλάρι. Τὴ νύχτα μὲ τὴ δροσιά, κοιμοῦνταν περιφύμα. Δὲ σάλεψε τὸ καράβι. Τί νὰ ξυπνήσῃ; Πρωὶ πρωὶ, ξανάρχιζε. «Ιδρωνε κιόλας δὲ διλος δὲ χωράτεβε. Αλύθεια ποῦ δι Γιάννης εἴχε κάψει πολὺ νόστιμο καπέλλο τὸ φάθινο τοῦ καπτετάνιου τὸ καταφρόνεσε. Φορούσε στὸ κεφαλή του, ως καὶ σ' δλα τὸ κορμί του, γιὰ μὴν πάθη ἀπὸ τὴν κάψη, μεγαλόφυλλα καὶ φτέρες. Φτέρες στὰ κατάρτια· φτέρες στὴ βάρκα, νὰ ξαπλώνεται φτέρες δῶλε κείθε. Τόντις ξμοιαζε τὸ καράβι σὰν πλεύμενο περιβολάκι.

«Βέη μέρες βάσταζε τὶ ταξίδι! Ο Γιάννης ἔλεγε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν δλλη μεριά του Νησιοῦ, ἀφοῦ τὸ μέρος ποῦ εἴχε δεῖ μπροστά του, δταν καθηησε στὸ βουνό τὴν νυχτιά τῆς πυργαϊδες, εἴτανε βράχος ἀπόγκρεμνος καὶ δὲν μποροῦσε νέραζη. «Οσο σίμωνε δμως, ἀλλιδες παρουσιαζουνταν τὰ πράματα. Κάτω εἴχε ἀκρογιαλίδ δόλιστρων ἀπὸ πέτρες, μὰ ποῦ δὲ φαίνουνταν καὶ τόσο ἀφιλέζενη. Διπλα κ' η σκισμάδα ἐκείνη ἀνάμεσα στὸ βουνά καὶ ποῦ πάσι εἴπο τὸν κόρφο στὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν Μπάγια Κοκμπαγιάδ στὴν Μπάγια ντὲλ Ιάντρε, ὅπως τὰ βαφτίσανε κατόπι. Τὸ μικρὸ τάχρογιαλίδ τὸ σκέπαζε δόλιτελα τὸ βουνό. «Εργμο καὶ σίγουρο τὸ μέρος. Στὸ βράχο μέσα, στὴν ἀκρη τῆς ἀκρογιαλίδες, εἴτανε καὶ μιὰ σπηλιά ποῦ σήμερις περνοῦν οἱ ταξιδιώτες καὶ τὴν καμαρώνουνε, μὰ ποῦ τὴν πρωτοχάρτης δι Γιάννης. Σὰν ξεπίτηδες καμαρένη γιὰ νὰ τὸ συγχάσης καὶ νὰ γλυκονειρέσεσαι. «Εκεὶ πλάγιασε, ἀφοῦ τραβηζέ δῶλα τὸ καράβι. Κοιμήθηκε ὑπνο λαμπρό, μὰ δὲν ζέρω ἀν εἴδε στονέρο του τὴν τρομερή ζωὴ ποὺ ἔμελλε νὰ ζήσῃ, κ' υστερε τὸν Παραδεισο ποῦ τὸν πρόσμενε μὲ πρωτομύρωδη χαρά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

— Τί μνημη ἔχει τρομερή, φίλε μου, τὸ παιδί μου.

Καὶ τὴ στιγμὴ θυμάται ποῦ γεννιόταν!

— Αμ τὸ ξικό μου; τρομερό! Σοῦ λέω στὴν τιμή μου Προτού ἀκόμη γεννηθή θυμάται!

Φλύαρος

— Τί ἔχεις; τὶ τάχεις ἔτσι κατεβασμένα;

— Δὲν είμαι καλά, δὲ βλέπω ἀπὸ τὸ δεξὺ μου μάτι.

— Η ἡλικία, καημένε, τὶ τὰ θέλεις, ἡ ἡλικίας

— Ασε μέ, βοὲ ἀδερφέ, στὰ χάλια μου καὶ μή μου λέεις κολοκύνθια. Η ἡλικία | Νὰ καὶ τ' αριστερό μου μάτι είναι τῆς ίδιας ἡλικίας κι' ως τόσο βλέπει.

φωνή προσταχτική ποῦ ἡχολογάζει, ἔπειτα προβαίνει περιπατῶντας πλαστικά, μέσ' στὴν παραπότα, ζνας χοντρόκοντος διανθρωπος ποῦ δλα μιλάει δέω καὶ δίνει διαταγές, σύγχιασε γυρίζει σὲ μᾶς ρωτῶντας, τὶ θέλουμε, κι ἀν μᾶς φαίνεται καλὸ έττα, ἐπὶ τέλους ἔρχεται γραμμή ἐπάνω μας δειχγοντας ζνα λειταρίκο πρόσωπο μὲ σγρια γένεια καὶ φωρὰ μαλλιά καὶ μᾶς λέει, πῶς είναι δ Τρίερ. Γλήγορα φαίνουνται καὶ οι πολλοὶ καὶ γεροὶ ἀπόγονοι του, καὶ ἀφότου φαίνωνται στοὺς ξένους του ἀπὸ τὴν πολιτεία ζνα κεροδευτικὸ τρόπο σὰν τὸν Κόλτ, πάμε στοδραπέζι. Βγαίνουμε ἀπ' τὴν καμέρα, περνοῦμε ἀπὸ κρύους διάδρομους, κατεβαίνουμε μὰ σκάλα καὶ φτάσαμε στὸ υπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, δπου βρίσκουνται τὰ μαγερειὰ καὶ τὶ τραπεζαρίες. Στὸ μαγερείδ ἔχει μιὰ μεγάλη πυροστιά, δίπλα τῆς θερμής τοῦ μαγερεύονται τὰ λιτὰ φαγητά· πατάτες, φάδης κτλ. σὲ μεγάλη ποστητα. Γιατὶ τὸ σκολειδ τοῦ Τρίερ είναι ἀπὸ τὰ πολυσύχναστα 'ς δλη τὴ Σκαντιναβία, ποῦ καμιαδ φωρὰ ἔχει παραπάνω ἀπὸ ικατὸ Καλληκάρια τὸ χειμώνα, ποῦ βρίσκουν ἔκει γιὰ τρεάντα κορώνες (σαράντα φράγκα χρ.) δ καθένας δροφή, υπνο καὶ μάθημα.

Μέσα σὲ μακρουλές καὶ κάμηλές καὶ καμερές βλέπεις ἀκουμπισμένους στὸν ταῖχο ξύλινους πάγκους μὲ τραπέζια μπροστά τους κι ἀπάνω 'ς αύτὰ χοντροκαμωμένα τραπεζομάντιλα καὶ ἀπλούστ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΑΒΑ ΔΡ. 10.—ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΔΡ. 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, ‘Ομονοίας, ‘Γπουργείου Ο-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τραχιοδρόμου (‘Ο-
φθαλμιατρεῖς) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (‘Ομόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρᾶ
(Πλατεία Στουρνάρα, ‘Εξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο ‘Εστίας Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρόνεται μπροστά
κ' είναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ — ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ

ἄνθρωπος, μ' δὲ τὴν πλάτειὰ σημασίᾳ τῆς λέξεως, δείχτηκε ὁ καμψωμένος Στάνης στὸ θλιβερώτατο ἐπεισόδιο τοῦ θανάτου—βλέπετε ἀποφεύγοντες νὰ μεταχειριστοῦμε τὴν ἀληθινὴν λέξην: Δολοφονία τοῦ Χατζηπέτρου. Μὲ τὴν ψευτιὰ τὴν ἄρχισε αὐτὴ τὴν ιστορία καὶ μὲ τὴν ψευτιὰ διγωνίζεται νὰ τὴν τελειώσῃ

Πρῶτα πρῶτα, γέλασε τὸν ἀμφιρό Χατζῆ-
πέτρο δταν τοῦ ταξ πῶς θὰ τοῦ δώσῃ τὸ ρου-
σφέτι ποὺ τοῦ ζήτησε. Πρώτη ψευτιά αὐτὴ
καὶ μετρᾶτε τὶς ἀλλες. "Ἐπειτα, ἀμέσως ὕστερ'
ἀπὸ τὴν μονυμαχία, εἴπε πῶς εἶχε σκοπὸν
πυροβολίσῃ στὸν δέρα, μὰ τὸν ἐμπόδιον
οἱ φίλοι του. Τρίτη ψευτιά: νῦναι δεινὸς σκο-
πευτής, νὰ σημαδεύῃ στὴν καρδιὰ καὶ νὰ λέγῃ
πῶς δὲν εἰχε σκοπὸν νὰ τὸν σκοτώσῃ,
μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ήτανε τυχαῖο. Ψευτιά 4ο 4:

μεταξύ τους στὸ ἔκωτερικό, 'στήν ήδεικία, 'σταρούχα,
στὸν τύπο. Νὰ καὶ βλέπεις τὸ κοντὸ καὶ στρογγυλὸ εἰ-
κοσάγρον νοικοκοιρόπουλο ἀπὸ τὰ νησιά, μεστὸ καὶ ἄξιο
πρεπὲς, ἐπειτα τὸν περιγιασίτη, ζαθό, ζερό, οικονομικὸ
καὶ στὰ ροῦχα καὶ στὰ λόγια, νὰ ποῦ βρίσκεις 'Ισλαντέ-
ζους καὶ Νορβηγοὺς καὶ Σκαντιναβοῦ—'Αμερικάνους' καὶ
πέλλει ἀπὸ τὰ νησιά τῶν φέρ-έρ (Fär-der), Φηλές, εὐγε-
νικὲς καὶ μεστόστημες πηγαινούέρχονται καὶ βάζουν 'στο
τραπέζι μιὰ γαβάθα, γιὰ τέσσερις ή καθεμιά·φοροῦν δλεστους
ἀρρεβῶντες, γιατὶ εἶναι πολυζήτητες ἀπὸ τοὺς νέους, ποὺ
τέσσερις μῆνις δὲ βλέπουν σχεδὸν ἄλλες γυναικες ἀπὸ κεῖ-
νες τῶν Fær-der. 'Ερχουνται γιὰ τὴν θηλυκιὰ 'έξαμη-
νία, ἐπειτα μένουν 'στὸ σκολείδ καὶ κάνουν τὶς ὑπηρέ-
τριες, σὲ λίγο δμάς ἀντικαταστάνουνται ἀπὸ ἄλλες, γιατὶ
ταχτικὰ παντρεύονται μ' ἔναν ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε μαθη-
τάδες.

Στὴ μὲν ἄκρη τοῦ τραπέζιοῦ προεδρεύει ὁ Τρίερ, σὶ κάθε τραπέζῃ εἶναι καὶ ἀπὸ ἑνας δάσκαλος, δῆλος. Εὐνα γωριατόπουλο ποὺ ἅτις ὥρες τῆς ἀδειᾶς του κάνει τὸ λαογράφο, συνάζοντας παρχώματα καὶ τραγούδια, μὰ εἶναι καὶ μαραγκού καὶ ἄλλοι τεχνίτες.

Πρίν καθήσουν νὰ φάνε, γλήγοραὶ τραγουδοῦν κανά δυστίχους ἐνὸς τραγουδιοῦ τοῦ Γκρούντεικ, ἔπειτα δὲοι κάθονται καὶ ἀρχίζουν τὸ φαγὶ, τρώγοντας συντέσσερες ἀπὸ τὴν ίδια γαβδάθα. Τὰ φαγὴ οὖτε πολλὰ εἰναι οὕτι νόστιμα, μὰ τοια τοια δπως ψωράδες, ἐργάτες κι ἀπλο-

Νά φωνάξῃ τηρταρινεκώτατα πώς είναι πρόσθυμος νά παραδοθῇ στὴν Ἀρχή, κι απὸ τὴν διάληψη μεριὰ νά κόβεται νά μὴ δημοσιευτῇ τὸ διάταγμα ποὺ θὰ παύῃ ἡ Σύνοδος, γιὰ νά χαιρεταὶ ἔτσι δὲ τηγαθά τῆς βουλευτικῆς ασυλίας.

Σταματοῦμ' ἔδω, γιατὶ οἱ ἄλλες οἱ μικρο-
ψευτιές του, μᾶς φέρνουν ἀπόδια. Αὔτες φτά-
νουν γιὰ νὰ ζουγραφίσουν μὲ χτυπτά χρώ-
ματα τὸν Τσιριγώτη Ἀρτανίδν, ποὺ μερικοὶ
θέλουν νὰ τὸν λένε καὶ δολοφόνο, ἀφοῦ δέ-
χτικε νὰ μονομαχήσῃ μ' ἔναν ἀνθρώπο θεό-
στραβο, ποὺ δὲν εἶχε πιάσει ποτὲ πιστόδι στὸ
χέοι του.

Τὸν μονομάχο ἐμεῖς δὲν θὰ τὸν κρίνουμε.
Ἄς τὸν καιμαρώσουν κι ἀς τὸν κρίνουν ἔκει
νοι ποὺ ἔξακολουθοῦντε νὰ λιδανίζουν τὸ βήρ
βαρό αὐτὸ ἔθιμο τῆς μονομαχίας μὲ τὸ δποῖον
τῆς περισσότερες φορές δὲν ἴκανοποιεῖται ἔκει-
νος ποὺ βρίζεται κ' ἔκεινος ποὺ ἀτιμάζεται,
ἄλλα ἔκεινοι ποὺ μὴ ἔχοντας ἄλλη δουλειά,
κάθισουνται ἀπὸ τὸ πρωὶ ἵστα μὲ τὸ βράδυ καὶ
τρυπᾶ· ε μὲ τὸ πιστόλι τὰ χιρτόνια καὶ τὰ σα-
νίδια, γιὰ νὰ μποροῦν ἔτην νὰ βρίζουν καὶ ν'
ἀτιμάζουν ἀτιμώρτα.

Αύτοι οἱ κύριοι μποροῦν νὰ κρίνουν τὴν
ἀντρικὴν πρᾶξην τοῦ πρώπου ὑπουργοῦ. Ἐ-
μεῖς μονάχα τὸν κοινωνουλευτικὸν πα-
λαιανθρωπιὰ κρίνοντες κι ἀγαναχτοῦμε δταν
βλέποντες τὸν κόντε Θεοτόκη μὲ τὰ μάτια
βουρδωμένα νὰ βεβαιώνῃ τὴν Βουλὴν πώς δ
Στάντος του εἶναι καταφιρμακωμένος γιὰ τὸ
ἀπρόσδοκο τοῦ διυτίγημα, καθὼς κι δ-
ταν ἀκούμε τὸν κ. Λεβίδην νὰ σαλιαρίζῃ πώς
δὲν πρέπει ἔκεινος ποὺ κακούργησε νὰ κατα-
διωχτῇ, γιατὶ δὲ Νόμος εἶναι μὲ τὸ μέρος του.

Μὲ τέτοιως ὑπουργούς καὶ μὲ τέτοια—δε
τὸ ποῦμε κι αὐτὸ—κοινωνίᾳ, μπορεῖ δὲ κάθε
Σαάνς νὰ σκοτώη δσους βαστάει ἡ ψυχή του,
ἀφοῦ εἶναι βέβαιος πῶς δὲν θὰ πιέθῃ τίποτα,
οὔτε ποινικῶς, οὔτε κομματικῶς. Χίδιοι πα-
λιανθρώποι θὰ βρεθοῦν ἀμέσως νὰ τοὺς σφί-
ξουν τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν θαυμάσουν γιὰ τὴν
παλικαριά του.

Η ΒΟΥΛΗ

έτελειωσε, σὰ καλὴν νοικοκυρά, τὶς δουλειές της κ' ἔκλει-
σε τώρα τὶς πόρτες της γιὰ κ' ἀφήσῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ
κακούς πειράνθη θέστρα υὰ δουλέψουν λιγάκι.

Τι ἔκανε καὶ τί δὲν ἔκανε η Βουλή αὐτὴ κηρυχία
διαθέστη δὲν ἔχουμε να τὸ πούμε. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν μιὰ
παρομία: «Μὴ χίνει τὴν ἀνάγυρον», κ' η παρομία
καθὼς κ' η ἀντίστοιχη της Ρωμαϊκης, ταξιδιώζει κάθε
φορά θευματίσσας στις δουλειές της. Ελληνικῆς Βουλῆς.

χωριάτες συνειθίζουν νὰ τρώνε. Κάτι σταμνιά μὲ σπιτήσια μπέρα τριγυρίζουν στὰ τραπέζια.

Στὸ Βαλλεκλήντες κάθε λογής τέλγεις διδάσκονται, ποὺ τὶς ἔχει ἀνάγκη δὲ γεωργός. Βλέπεις λ.χ. ἕνα φοῦρνο σὲ μιὰ φτωχικὴ παράγκα, ποῦ τὸν φροντίζουν μερικοὶ μαθητάδες, ποὺ ἔμαθαν φωμάδες κι δύπου ἀλλοὶ μποροῦν νὰ μαθαίνουν. Ή μιὰ Drechslerei δύπου μαθαίνουν νὰ φτιάνουν όλα τὰ ἐργαλεῖα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὸ σπιτικό, ἔπειτα ἔνα μαραγκούδικο δύπου μαθαίνει δὲ γεωργός νὰ σχεδιογραφεῖ τὸ διάγραμμα καὶ τὴν κατασκευή, γιὰ νὰ μπορεῖ δὲ ίδιος νὰ διευθύνῃ τὸ κτίσιμο τῶν σπιτιών καὶ τῶν σταύλων του, ἀφοῦ καὶ πάντα ἔχουν κάτι τι 'στὸ Βαλλεκλήντες ποὺ τὸ κατασκευάζουν καὶ ποὺ ἔχουν τὴν εὐκαιρία οἱ μαθητάδες νὰ δείχγουν τὴν πραγματικὴ τους.

"Έγουν τὴν εὐκαιρίαν! Γιατί δέλας είς αύτὸν τὸ περίεργο σκολεῖδον ποῦ στηρίζεται ἐπάνω σὲ βαθεῖα γνωριμία τοῦ λαοῦ, εἶναι λεύτερα. Ο μαθητής, ποῦ μπαίνει, δὲν ἔχει καμμιάν υποχρέωση παρὰ νὰ συμπεριφέρεται δύπως πρέπει, ν' ἀκολουθήσῃ ἀπὸ τὰ μαθήματα δύοις θέλει, νόκουνγχ ἕπει τὶς ἀπαγγελίες δροίες θέλει, νὰ μένῃ στὴν κάμερά του ἢ νὰ μηδὲ βραΐνῃ ὅλημερὸς ἀπὸ τὸ σκολεῖδον, ποῦντα πάντα γεμάτο ἀκόμη, δέλα πῶς θέλει. Όλα εἶναι λεύτερα. Καὶ μολαταῦτα σ' δέλα τὰ πολλὰ λαϊκὰ σκολειά, ποῦ ἔβλεπα, πουθενά δὲν βρῆκα τόση ζωή, τόσον ἐνδιαφέρον, τόσον ζῆλον, τόσες

ΟΙ ἐφημερίδες μας, που δὲν φοβούνται τὸ ἀνακόπτωμα κύτῳ, μᾶς κατέστρωσαν μὲν νούμερο τὶς δουλεῖες, τοὺς κατιγάδες, τὶς βρισκὲς, τὶς μονομαχίες καὶ τὶς ἄλλες ἔνθετις τῆς μακαρίτισσας. Ἔνατ μοναχὰ δὲν μᾶς εἴπαν, τὸ σπουδαιότερο : Ήλόσ αὔρωχ ἑκοπάνισαν στὸ μεγάλο κύτῳ γουδί οι ἔθνικοι πατέρες καὶ πότες χιλιάδες κόπτεσσε στὸ "Εθνος κάθε δράμι αὔρα παù κοπάνισαν. Πρέπει μάθεις νὰ ξέρουμε καὶ μετὸι ραγιστάδες τι πληρόγουμε γιὰ τὸ ἔθνικὸ ἀρτό αὔροκοπάνισα !

AM' ATTO

τέλος τὸ μακραρχίην ποιῆπε ή Στρατ. ποινικὴ Δι-
καιοσύνη μὲ τὴν ὑπόθεσην τοῦ Ηλάγκαλου, πῶς σὲ
ορχίνεται; "Οταν δικαζότανε ὁ διμοστυχισμένος αὐτές ἢ θυ-
τολογχήγος, ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἐφώναζαν πώς ἔπρεπε
τέλονται· οὖν κακὸν τὰ μάτια τους ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸν δε-
ισσουν, γιατὶ νὰ μὴ πάρουν στὸ λακιό τους ἔναν ζήτω
ἐνθρωπο ποὺ εἴχε πέσει καταπάνω του ἡ βρωμερώτερη
ἢ ἡ ἀγριώτερη συκοφαντία γιὰ νὰ τὸν ξεκάνῃ.

Κ' οἱ καπετανέοι ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ Συμβούλιο
δεν ἔκουσαν τίποτ' ἀπ' χωτά, μὴ μὲ μιὰ κλωτσιά τους
τὸν πέτοξαν τὸν ἄμφιρο ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ τὸν παρε-
ώντας στιγματικά καινωνίας ἀτύπη καὶ στιγματικένο.

‘Η κοινωνία τάχασε τότε. Δέν μπορούσε να τό πι-
στέψῃ πώς ήταν υπόκλιση στην «συγκριτική στοργή» μπο-
ρούσε νάνη ποτές κ’ έγκληματιάς, ήπως τὸν χαραχτη-
ρίσαντες οι γαλονάδες δικαστές του. Φώναξε η κοινωνία
πάλι τὸ άδικο, μὲν διν μπορούσε καὶ τίποτε νὰ κάνῃ.

"Ερχονται δικαιοσυνης μικρα λογικη και δικαιοσυνη της περιπτωσης του κ. Μπανά-Ψελτη και μικρα αποδροση του Συμβουλιος των Πλημμυροφύλακων και βριζκουν το στηγμα από το μετωπο του φτωχοσ.

¹⁰ Ἀν τόπονε δὲ τὰ πράματα στὸν θέσην τους ἔδω,
πρεπε τὸ ἕδικ ἀπέρχεται νὰ βγάλῃ καὶ τὰ γυλώνια ἀπὸ
τοὺς ὄμους τῶν δικαιστῶν του καὶ νὰ γκρεμίσῃ ἐνος
τρίτῳ δῆμοι μονάχα σχυρωτα μὲ καὶ βλαβερό, ποὺ λέγε-
ται Στρατοδικεῖο καὶ ποὺ η Δικαιοσύνη τὸ βλέπει καὶ
ντρέπεται.

KATI

εἰς πάθηκε δῶ τότες φορές—δὲ λέμε πώς δὲν μποροῦσε
άπαντας καὶ φέμα—τόλμησε νὰ ἐπινεχλάβῃ ὁ κ. Πάλλης
τὴν κουβέντα του μὲ τὸν συντάχτη τοῦ «Νταίλου Πόστο»,
μὲ άμεσίους τὸ «Νέο «Αστυ» τὸν τιτλοφόρητα «ἀχαρακτή-
στον παράφρονα», «ακομιταζή», μὲ «πετσά προσώπου
μυρσοδεψικῶν κατειργασμένον» καὶ μὲ τόσα ἄλλα όμορφοιερ-
ικωμένα ἐπίθετα. Τὸ νοστιμώτερο δύμας είναι: δτι ὑστερ'
καπ' δλ' αὐτὰ καταγγέλλεται ὁ κ. Πάλλης καὶ πώς «Μέρι-

ώρες ἐργασίας δύπως ἔχει. Συμάνουν, χτίζουν, μαρχγκάνουν, γυμνάζουνται, λογαριάζουν, τραγουδοῦν, σφάζουν, θερίζουν, διεκβάζουν, ἀκούουν, σκέφτονται, ἀπό τὸ πρωΐ 'στις ἑξήμιστη ποῦ τρέχει δῆλη ἡ ἀποικία 'στὴν αἴθουσαν ποὺ κάνουν τὰ γυμνάσματα, ὅλοι ντυμένοι ἀλαφρὰ ρούχα ἀπὸ πανί, ἐνῶ τὰ τζάμια εἶναι καταπλαγμένα καὶ τὰ χωντα βγαίνουν καπνὸς ἀπ' τὸ στόμα, ὡς τὸ βράδυ 'στις δέκα, ὅταν ὅλο τὸ σπίτι ἥσυχάζει. Καὶ μάνον ἀκούγεται τοῦ προεστοῦ τὸ παλέιμα πάνω 'στὸ ὄργανον τοῦ σχολείου.

Αύτὸν τὸ ζωντανόν, τὸ χαρωπὸν καὶ πραχτικὸν πνεῦμα
ἔκχει περίφημο καὶ περιζήτητο τὸ σκολειόν του Βαθλε-
κίλιντε. Κατὰ βάθος δὲν εἶναι τέποις ἀλλο ἀπὸ τὴν
ἴδιοισυγχρασία τοῦ προστοῦ ποῦ τραβάει δλα τὰ συγ-
γενῆ πνεύματα. Μιὰ γερὴ ἀτομικότητα ποյ συναρπάζει
ἄλλες γέρες ἀτομικότητες, δίνοντάς τους λευτερίαν καὶ εὐ-
καιρίαν^ν ἀπλωθοῦν. "Οχι! σὰν νὰ ἤτανε δ Τρίερ τὸ παρά-
δειγμα τῆς σαρκωμένης δικαιοσύνης - μὲ αὐτὸν δὲν γίνεται
τίποτε! Είναι πιὸ πολὺ βιοπραγής, ἀράθυμος, τυραννικός,
πεισματάρχης, εἶναι διώκεις κάθε ἀλλο περὶ δογματικός. Ει-
ναι διο ζωηρότητα, ἀνάβει γλήγορα, μὲ ἐμπάθεια τοῦ νοῦ
καὶ τῆς καρδιᾶς, διο *sens* καὶ πραχτικὸν μάτι. Οὕτε
είναι ἄθρωπος τοῦ μέλλοντος, εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ συντηρη-
τικοὺς ἀπὸ δλους τοὺς προστούς τῶν λαϊκῶν σκολειῶν.
'Αλλὰ μέσα σ' ἔνα θύνος μὲ παθητικὸν χαρακτήρα καὶ στενὸν

